

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 78.903 van 23 februari 1999
in de zaak A. 79.035/X-8238.**

In zake : Jeannine SEYMONS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat W. DE CUYPER,
kantoor houdende te 9100 SINT-NIKLAAS,
Vijfstraten 57

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat Y. FRANÇOIS,
kantoor houdende te 8570 VICHTE,
Wijnsbergstraat 24.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Jeannine SEYMONS op 18 juni 1998 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 3 april 1998 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening houdende verwerping van haar beroep tegen de beslissing van 28 augustus 1997 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen waarbij haar de vergunning werd geweigerd voor het "regulariseren van hondenhokken, bindstal en bergplaats" gelegen aan de Krapstraat 191 te Buggenhout, op percelen kadastraal bekend Sectie D, nrs. 643 v en l;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur C. BAMPS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 22 oktober 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 november 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. UYTDEHOUWEN die, loco Advocaat W. DE CUYPER verschijnt voor verzoekster, en van Advocaat Y. FRANÇOIS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur C. BAMPS, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 19 maart 1998, in haar eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de

aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat de tweede door voornoemd artikel 17, § 2, gestelde voorwaarde betreft, verzoekster laat gelden dat een definitieve weigering van de bouwvergunning "ingevolge de koppeling meteen ook het verval mee(brengt) van de milieuvergunning (art. 5, § 2 Milieuvergunningsdecreet)", met als "noodzakelijk gevolg (...) de stopzetting van een exploitatie die nochtans rechtsgeldig als klasse 2 inrichting is vergund", dat haar vader in 1982 eigenaar was van de betrokken percelen, en zij op dat ogenblik geen bouwrecht bezat, dat zij in 1982 "een ARAB-vergunning" heeft verkregen "zonder dat (de overheid) daarbij (heeft) geïnformeerd naar de vergunningstoestand van de op te richten of opgerichte hondenhokken", zodat zij "als exploitant ervan (mocht) uitgaan dat zij de uitbating mocht aanvatten", dat "pas naar aanleiding van de aanvraag van een nieuwe milieuvergunning (...) de niet vergunde toestand van de gebouwen, ook voor haar, aan het licht (is) gekomen", dat zij nu "slachtoffer (dreigt) te worden van een toestand uit 1982 waarin zij geen enkel aandeel had of kon hebben", dat "de noodzakelijke stopzetting van de exploitatie van haar inrichting een ernstig moreel nadeel (betekent), in die zin dat zij hierdoor zal gedwongen worden de affectieve band die in de loop der jaren met de bewuste dieren is opgebouwd, en die tussen mens en hond zeer intens is, zal dienen te verbreken", dat zij ongehuwd is en "bij gebrek aan de zorg voor een gezin (...) de verzorging van de honden reeds 16 jaar haar leven uit(maakt)", en dat "het voortbestaan van de hondenkennel (voor haar) een voorwaarde voor een evenwichtig leven (is)", waarvan het wegvallen "gelet op haar leefwereld een trauma en

leemte (zou) veroorzaken waarmee zij psychisch moeilijk kan verderleven";

Overwegende dat de verwerende partij in essentie antwoordt dat ingevolge het instellen van een annulatieberoep de weigeringsbeslissing niet definitief is en derhalve artikel 5, § 2, derde lid, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, "nog geen uitwerking kent", dat artikel 6 van de exploitatievergunning van 7 december 1982 de aanvrager duidelijk heeft gewezen op de stedenbouwkundige voorschriften, dat verzoekster als "algemene rechtsopvolger van haar vader (...) in al zijn rechten en verplichtingen is getreden", dat daarenboven "niets (belette) dat zij aan de toenmalige eigenaars -haar ouders- een recht tot bouwen zou gevraagd hebben", dat "de aanvankelijke exploitatievergunning van verzoekende partij verstreek op 07.12.87", dat "zij nu reeds meer dan 11 jaar zonder voorafgaande (uitvoerbare) vergunning honden (bleef en blijft) houden en fokken (art. 4 § 1 van het voornoemde decreet van 28.06.85)", dat "indien zij door het vermeend verval van de exploitatievergunning de honden zou moeten liquideren, (dat) dan (...) haar uitsluitende fout (is), aangezien ze de honden in de eerste plaats niet mocht houden", vermits zij "niet over een voorafgaande vergunning (beschikte)", dat het ingeroepen moreel nadeel "uitsluitend (slaat) op de affectieve band tussen mens en hond", dat "niemand (verzoekster) verplicht (...) de honden te liquideren", dat zij "ze elders (kan) onderbrengen, al dan niet bij derden (...) en hoogstens genoodzaakt (zou) zijn het fokken te staken, wat een louter financieel nadeel zou kunnen zijn dat altijd te herstellen is";

Overwegende dat artikel 5, § 2, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, bepaalt dat de milieuvergunning voor een inrichting waarvoor krachtens artikel 44 van de wet van 29 maart

1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw -thans artikel 42 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996- een bouwvergunning nodig is, "wordt geschorst zolang deze laatste niet is verleend", en dat indien de bouwvergunning geweigerd wordt, de milieuvergunning van rechtswege vervalt "op de dag van de weigering van de bouwvergunning in laatste aanleg"; dat verzoekster tegen de weigering van de bouwvergunning, benevens onderhavige vordering tot schorsing, een beroep tot nietigverklaring heeft ingesteld; dat de bedoelde weigering dienvolgens niet definitief en de verkregen milieuvergunning bijgevolg niet van rechtswege vervallen is; dat bovendien uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeksters exploitatievergunning van 7 december 1982 was verleend voor 5 jaar en derhalve was verstreken op 7 december 1987, en dat de nieuwe milieuvergunning die verzoekster op 3 december 1996 heeft verkregen krachtens voornoemde bepaling van het decreet van 28 juni 1985 (hernomen in artikel 3, 1, a), van de vergunning) is geschorst zolang de bouwvergunning niet is verkregen; dat een "stopzetting" van de exploitatie derhalve het gevolg is, niet van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden weigeringsbeslissing, maar van de omstandigheid dat verzoekster een vergunningsplichtige inrichting verder heeft geëxploiteerd zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste voorafgaande vergunningen; dat het nadeel het gevolg is van verzoeksters eigengereid handelen, en derhalve aan haarzelf te wijten is; dat het in zoverre niet ernstig is; dat het moreel nadeel dat verzoekster beweert te zullen lijden ingevolge de stopzetting van de exploitatie om dezelfde redenen evenmin ernstig is; dat ten slotte verzoeksters argumentatie betreffende de omstandigheid dat zij in 1982, toen de bouwwerken in kwestie werden opgericht, geen eigenaar was van de betrokken percelen en haar onwetendheid omtrent de vereiste van een voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning voor het oprichten van de

betrokken "hondenhokken, bindstal en bergplaats" geen nadeel inhoudt dat zijn oorsprong vindt in het bestreden besluit; dat verzoeksters uiteenzetting hieromtrent niet dienstig is;

Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drieëntwintig februari 1900 negenennegentig, door :

de H. J. BOVIN, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. A. EYLENBOSCH, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. EYLENBOSCH.

J. BOVIN.